

Osztályozás

Tárgy

725.091

1960

Személy: Képviselet, 1960. apr. 10.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

1720:

1:

Maté György

Ujságvadászat 1960. N. 6

A rózsák és tövissei

Parkrészt, a Bartók Béla szabadtéri színpad.

A lány lehunyta szemét, lapockája a pad támlájához simult. Nevetve, de erélyesen eltolta magától a fiút. A nap már lement a hegyek mögé, a lágymányosi Ifjúsági Park tavából magasba lövellő szökőkút vízének cseppjeit arcukba permetezte az esti szél.

Az ostrom hirtelen abbamaradt. A fiú körülnézett. Rózsakert közepén ültek és a közelben nyílt a park egyik díszje, egy ökölnyi, dús szirmú sárga rózsák. Elhatározta, leszakítja. Gyorsan odalépett a virághoz, a fűre, s le akarta azt törni. A virág karmolt, mint korábban a védekező lány. A művelet nem ígérkezett egyszerűnek. Egyszer csak hátulról rászólt egy vékony gyerekhang:

— Bácsi, hagyja a rózsát! — Iskolánk úttörői és kiszistái ültették ezeket a virágokat — mondta hivatalos hangon. — Vállaltuk, hogy őrizzük is őket. Ha nem hagyja békében, sípolok egyet, és idejön az egész század.

A fiatalember megszégyenülten ment vissza a padhoz.

— Menjünk innen — mondta kurtán.

— Gyerünk — így a lány. — Oly szép ez a park. Nappal annyira benne az ember, hogy mozogni sem lehet, de így este nagyon kellemes. Sétáljunk egyet.

Az előbbi jelenet — kitalálás. Még nincs szökőkút, rózsát sem kaptak elegendőt, és így csak a majdani tövek helyét látja a sétáló a lágymányosi Ifjúsági Parkban.

Májusra azonban már kész lesz a szökőkút, lesznek rózsák, és működik a virágvédő KISZ-brigád is. Ez egészen biztos. Mert ez az egykori személtelrakodó helyre épült szép kert, színpadával, vendéglőjével, rendezett tavával, játszóterével nehéz harcban született meg. A nagy munka a vége felé közeledik. Az emberek élvezik már most és különösképpen élvezik majd nyáron. Legtöbbjüknél eszébe sem jut, mennyi vesződség és gond jár azzal, hogy egy ilyen, elvben mindenki által helyeselt és mindenkinek tetsző intézmény létrejöjjön.

De kövessük útján az előbb elképzelt és megzavart ifjú párt a parkban, mit mesél az önmagáról.

A tópart közepétáján, nem messze a szökőkút magasba csapódó vízsugarától, kis parkírozott platon állapodtak meg. Mögöttük a már sötétségbe burkolt teniszpályák.

— Itt, ahol mi állunk, még tavaly is teniszpálya volt. A tavasszal felszántották, most meg már itt nyílnak ezek a szúrós rózsák — mondta a fiú.

A klubház, ha beszélni tudna, körülbelül ezt fűzné még hozzá a magyarázathoz:

— A felszabadulás után a B.T.S.B. örökölt engem a BLKE-től. A parkosításhoz szükség volt a pálya egyharmadára. Hiába magyarázta a kerületi tanács, hogy a teniszszőlőknek a kétharmadrész is elég lesz, hiszen tízezrek pihenéséről van szó, a B.T.S.B. hathatatl

an maradt. Egymillió forintot kért a területért, s még megfelelő telket, másik pálya építésére is. Szerencsére a kerületi tanács irattárában rend van. Megtalálták az ősrégi, még a régi előjáróság és a BLKE között létrejött szerződést, amely bizonyította, hogy a bérlet réges-régen lejárt, közteléről van szó, a közönségen kívül másnak nincs joga a területhez. A teniszpálya ezek után kisebb lett valamivel, de megszületett a park legszebb része.

Lementek a kölépcsón, a tojás alakú, Feneketlen tó partjára.

— Közönséges csöböl készült a korlátja — mondta szakértelemmel a fiú —, rá sem merek könyökölni, még belebukfencezek a tóba.

Mégis rákönyökölték és nézték a vízben a kettőjük tükörképét.

A rács természetesen meg sem moccan. Ha beszélni tudna, bizonyára így sólt volna az aggályoskodó fiúhoz:

— Nem szép öntől, hogy fitymál engem. Először is, ha már

idejár csokolóznai, miért nem szerzett különös rácsot? Én bizony eredetileg másodosztályú, selejtcsőből vagyok. Schultz Attiláné, a kerületi tanács tervosztályáról vásárolt engem potom pénzért Csepelen. Ennyire futotta, több pénz nem volt. De tudja-e, hogy egy ilyen ingoványos tóparton ötszáz méternyi korlátot csinálni selejtcsőből mit jelent? Mindenekelőtt egy egyetemi docens, Reischl Antal, a vendéglő tervezője elkészítette a rajzát, persze, egy fillér ellenérték nélkül. Azután a kerületi üzemek, a Hajtóműgyár, az Április 4. Gépgyár, a Gamma és a Pamuttextil vasmunkásai összehesgettették. Deák Péter, a Kis-motor- és Gépgyár hegesztője szabadságát vette ki, hogy társadalmi munkában itt, a heluszinen összehesse az egészet. Negyedmillió forintot érek így, ahogy vagyok, és szinte semmibe sem kerültem. Ehhez szóljon valamit.

Kár, hogy a korlát nem tud beszélni.

— Iszol egy duplát? — kérdezte a fiú, aki a Vörös tinta című filmből csak azt az egyet tanulta meg, hogy szerelmes emberek állandóan kávét szüresölnek. Beléptek a vakítóan kivilágított eszpresszóba.

— Kicsi — szóló ajkbiggyeszte a fiú —, jó időben lehetetlen itt helyet kapni.

Ha az épület beszélni tudna, ekképpen mondaná el mentségeit: — Képzeld el, kedves barátom, amikor először felmerült, hogy a tó partjára szövetkezeti halászcserda épüljön, mindenki tapsolt. De tüsszel nem lehet házat építeni. Fedezet nem volt rá.

Galambos Dezső tanácselnök, aki az egész építkezést irányította, rengeteget tárgyalt a különféle állami vállalatokkal, intézményekkel, minisztériumokkal. Végre kialakult, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium, a fővárosi tanács és a XI. kerületi Tanács együttesen építenek fel. Ez így rendben is lett volna. De hol valami anyag hiányzott, hol a keret volt kevés. Tíz-húsz-negyvenezer forintok hiányoztak. És éppen a legszegényebb a három közül, a kerületi tanács mindig kiszorított a különféle alapokból és címeiken. Végre elkészült.

— Kié a két dupla? — kiáltotta a kávéfőzőnő.

— A miénk, kérem — mondta a lány. Megitták, majd sétálni indultak.

— Kezdődik a mozielőadás — szóló később a lány. Még kaptak két jegyet. A fiú a sötétben megsimogatta a lány karját. Az megremegett, visszahúzta. A fiú keze fájt még az előbbi rózsakaland tuskéitől; most beleütötte a pad ülőkéjébe.

— A fene egye ezt a padot! — mérgeledött.

A pad, ha szóra lehetne birni, bizonyára így tiltakozott volna a durvaság ellen:

— Mit vétettem? Ha tudná, mennyi szaladgálás, vita, akadékoskodás fűződik minden egyes deszkámhoz! Még gúnyolódott is rajtam valaha az újság, hogy nem készülök el idejében. És mennyi erőfeszítés, hogy mégis legyen valami belőlem és maga idejöhessen a szíve választottjával. Múlt évben már játszott a színház. De a színpadunk egy ócska dobogó volt.

Most? A Műszaki Egyetemről Gerej Tamásék modern billenőszínpadot terveztek ide, a Szellőző Művek és az Április 4. Gépgyár munkásai selejtanyagból elkészítették, az EMAG munkásai összehesgették. Most egy mozdulatra átbillen a mozi-vásznon a színpadra és vetíteni lehet, aztán könnyen újra színpaddá változtatható az egész.

Most már akár az Operaház is vendégszerepelhet a Lágymányoson.

Az előadás végén, hazafelé ment kis márványtáblán olvasták el az Ifjúsági Park tervezőjének, Micsényi Mihály adjunktusnak nevét.

— Egész szépen megtervezte — mondta a lány.

— Nem olyan nagy kunszt ilyen parkot csinálni — mondta a fiú. — Én különben tudnék, ha megpróbálhatnám.

A park nem szólt. Fővárosunk, ez a feneketlen gyomru óriás már beleolvasztotta a maga városképebe. Most új, még vad vidékekre vetette ki a hálóját.

Maté György

119. Ujságcikk-gyűjt